

עפ"א (תל אביב) 28451-01-16 - דביר דוד שחוח נ' עיריית תל-אביב

עפ"א (תל-אביב-יפו) 28451-01-16 - דביר דוד שחוח נ' עיריית תל-אביב-יפו
עפ"א (תל-אביב-יפו) 28451-01-16

דביר דוד שחוח

נגד

עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[29.02.2016]

כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב יפו (כב' השופט א' ברקאי) מיום 9.12.15, שניתנה בהעדר המערער ולפיה נדחתה בקשתו לביטול שני דוחות חנייה, עקב התיישנות ולחלופין בקשה להישפט באיחור. טענות המערער בתמצית הן כדלקמן:

1. טעה בית משפט קמא בהרשיעו את המערער על אף העובדה שהמשיבה לא הציגה אישורי מסירה של משלוח הודעות התשלום וכן לא הובאה הוכחה לפיה המערער ידע על קיומן בטרם חלפה תקופת ההתיישנות של העבירות הללו.
 2. העבירות נשוא הדוחות התיישנו בהתאם להוראות סעיף 225א' לחסד"פ.
 3. העירייה הגישה פלטי מחשב אשר אינם קבילים. בית משפט קמא טעה כאשר לא התייחס לתקנה 44(א) אשר קובעת כי על המשיבה להוכיח כי שלחה בדואר רשום הדוחות.
 4. המערער לא התגורר מעולם בכתובת אליה נשלחו הודעות התשלום.
- ב"כ המשיבה טוענת כדלקמן:

1. הודעות תשלום הקנסות נשלחו למערער אשר היה בעליו הרשום של הרכב נשוא הדוחות במשרד הרישוי, בהתאם לכתובת שהופיעה במחשב משרד הרישוי. המידע ממשרד התחבורה לרבות פירטי הכתובת של בעל הרכב מתקבל אצל המשיבה בהליך מחשובי וללא התערבות יד אדם (צורפו לתגובה דנן אישורי מסירה נספח ב' וכן תצהיר נספח ג').

2. אין מדובר בפלטי מחשב של המשיבה כנטען ע"י המערער אלא באישורים תקינים החתומים ע"י הרשות הדואר . הפסיקה קבעה כי די באישורים הללו ובתצהיר על מנת להוכיח את חזקת המסירה שבסעיף 225 לחסד"פ.
3. פסקי הדין שצוטטו ע"י המערער אינם דומים למקרה שלפנינו ומאחר ובמקרים הללו העירייה לא הגישה את אישורי המשלוח החתומים ע"י רשות הדואר.
4. משהוכחה חזקת המסירה על פי תקנה 44' עובר הנטל על המערער להוכיח כי לא קיבל את הודעות הקנס מסיבות שאינן תלויות בו וזאת הוא לא הוכיח למרות שהמערער יכול היה להמציא אישר ממשד הרישוי בנוגע לכתובת הרשומה שם.
5. המערער נמנע מלפעול במועד על פי החלופות הקבועות בסעיף 229 לחסד"פ והמועדים הוחמצו. התנהלות המערער מלמדת על כך שאין ממש בטענתו לפיה לא ידע על החוב נשוא הדיון במשך שנים וזאת מאחר ונערכו עימו מספר שיחות טלפון והוטלו עיקולים שונים על רכושו במהלך השנים. כאמור, בית משפט קמא דחה את בקשתו של המערער להישפט באיחור וקבע בין היתר:
- "1) משבוצע עיקול ברישום בביתו של הנאשם הרי יש לראות בחומרה ההיתממות שבבקשה. נאשם אשר מבחין במעקלים בביתו, עליו להגיש בקשה מיידית ולא להמתין למעלה משנתיים עד הגשת הבקשה.
- 2) לאור השיהוי הרב ולאור חוסר תום הלב המשווע של הנאשם אשר הסתיר עובדה זו, הבקשה נדחית..."
- דיון והכרעה
- דין הערעור להידחות. לא מצאתי כי בנסיבות המקרה נפלה טעות בפסק דינו של בית משפט קמא, המחייבת התערבות ערכאת הערעור. בניגוד לטענתו של המערער מסתבר כי הודעות הקנס נשלחו למערער בדואר רשום כחוק ובהתאם לכתובת בעליו של הרכב (המערער) במשרד הרישוי. כמו כן הוגש תצהיר כחוק המפרט זאת. הלכה פסוקה לפיה די באישורים הללו ובתצהיר על מנת להוכיח את חזקת המסירה שבסעיף 225 לחסד"פ. המערער לא הרים את הנטל ולא הוכיח כי לא קיבל את הודעות הקנס מסיבות שאינן תלויות בו. אשר על כן העבירות נשוא הדוחות לא התיישנו כנטען על ידי המערער.
- מנסיבות המקרה ניתן ללמוד כי המערער ידע על החוב נשוא הדיון במשך שנים, הוטל עיקול על מטלטליו בביתו, הוטלו עיקולים על חשבונותיו בבנק ואף נערכו עימו שיחות טלפוניות וכל זאת שנים מספר לפני שטרם להגיש בקשתו לבית משפט קמא. אין ספק כי אכן מדובר, כפי שקבע בית משפט קמא, בהיתממות ובחוסר תום לב.
- יצוין כי מדובר בטענות כלפי שישה דברי דואר שונים שנשלחו למערער במועדים שונים ולגבי כולם טען כי לא קיבל אותם. גם פסקי הדין שצירף המערער אינם דומים לעובדות נשוא הדיון ומאחר ובאותם מקרים העירייה לא הגישה את אישורי המשלוח החתומים ע"י רשות הדואר ואת התצהיר המפרט את תהליך משלוח הודעות תשלום הקנס בדואר רשום. בקשתו של המערער הוגשה לבית משפט קמא באיחור רב, לא במסגרת פרק הזמן הקבוע לכך בחוק וזאת מבלי שצוין נימוק כלשהו להארכת המועד. היפוכו של דבר, הנסיבות מצביעות על כך שאין ממש בטענתו של המערער לפיה לא ידע על החוב דנן במשך שנים למרות פעולות הגביה השונות שננקטו נגדו.
- למעלה מן הנדרש, הוריתי למשיבה ביום 22.2.16 להמציא לבית משפט אישור ממשד הרישוי על כתובתו של בעל הרכב במועד רישום הדוחות דנן. ב"כ המשיבה בדקה במשרד הרישוי והודיעה לבית המשפט כי אין באפשרותה לקבל מידע זה, מאחר ולאחר שהדוחות הופכים חלוטים משרד הרישוי מנוע מלתת מידע עליהם למשיבה.
- כמובן שהמערער רשאי לקבל מידע זה אולם הוא לא טרח לעשות זאת.
- אני דוחה גם את טענותיו הנוספות של המערער, בנוגע לאי פרסום התמרורים ברשומות, אי הסמכתם כדין של המפקחים וכדומה, מהטעמים שפורטו על ידי המשיבה.
- לאור כל האמור לעיל ומאחר שלא מצאתי כי נפל פגם בפסק דינו של בית משפט קמא, אני דוחה את הערעור. ניתן היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.